

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

EXPEDITRICEN

**PROGRAMMER
CREDITS MM.**

Tip Top Biografen

51 Drottninggatan 51.

I dag kl. 3 e. m.

Premiär:

Dyrköpt lycka

eller

När ungdomsblodet sjuder.

Ett gripande drama ur nutidslivet.

I 3 afdelningar och ett 50-tal tablåer.

Inspeladt för biograf af framstående artister från Köpenhamns förnämsta scener.

De bilder ur storstadslivet i våra dagar, som återgivas i detta sällsynt gripande drama, äro tecknade med mästarehand och öfverraska genom sin skarpa iakttagelseförmåga och sin säkra uppfattning af verkligheten. Af den i själfva verket i våra dagar så vanliga händelsen har författaren lyckats att med psykologisk skärpa göra ett drama med scener, som än tjusa och betaga, än skaka och uppröra och som aldrig lämna åskådaren i likgiltighet. Fint och älskligt tecknas de båda ungas första sammanträffande, den första kärlekens vårdagar, det sjudande blodet vid tjugu år, hjärtats och passionens stormar, som komma den unga på fall.

Så skildras fallets följder, skammen, de båda älskandes fruktlösa kamp för sin lycka mot fördomar och hat, världens dom öfver den stackars vilseförda, som stötes bort af alla och slutligen ensam och öfvergifven hamnar på sjukhuset, där hennes lif och korta kärlekelycka shuta. I sanning, en dyrköpt lycka.

En hvardagshistoria visserligen, men framställd i så lefvande färger, så troget i verklighetens ljus och med så fin förståelse och sympati för ungdomen och olyckan, att den ovillkorligen måste gripa hvarje känsligt sinne. Sällan om ens någonsin torde en så mästertlig framställning ur lifvet, en bild af denna rang gått öfver någon biografscen.

Som prof på det mångskiftande innehållet nämna vi här några af de förnämsta hufvudrubrikerna:

1. Edgars och Ebbas första möte.	25. Gömdt är icke glömdt.
2. En förälskad kund.	26. Edgar skrifver till Ebba.
3. En blomsterbukett.	27. Gehelmerådets intrig.
4. Edgar hämtar Ebba.	28. Hvarför skrifver hon icke?
5. En söndagsutflykt.	29. Längtan öfvermannar Edgar.
6. En hemlig visit.	30. En brådstörtad afresa.
7. Det unga blodet.	31. Edgars hemkomst.
8. Tre månader senare.	32. Hvar har nu gjort af min älskade?
9. Dystra aningar.	33. Edgar uppdragar faderns intrig.
10. Hos läkaren.	34. Fader och son.
11. Den sorgliga sanningen.	35. En häftigt uppgörelse.
12. Ebba skrifver till sin vän.	36. Allena med sin sorg.
13. En sorglig vandring.	37. På barnbördshuset.
14. Edgar lofvar giftermål.	38. Kärlekspanten.
15. Hos Edgars mor.	39. Dödsannonsen.
16. Gehelmerådet är oböjlig.	40. Den tröstande väninnan.
17. Skandalen måste öfverskylas.	41. Cätans lösning.
18. Den lydige sonen.	42. Dyrköpt lycka.
19. Edgar öfvertalas att resa bort.	43. Det sista återseendet.
20. Fadern vill köpa sonen fri.	44. "Glöm icke de lefvande för de döda!"
21. Ej för penningar!	45. Den nya modern.
22. Afsked af från affären.	
23. En trofast väninna.	

OBS. Föreställningarna börja kl. 3 e. m. Barn äga ej tillträde.

OFFENTLIGA NOJEN.

Biografen i
Blanch's.
I DAG
nytt program!

Föreställningar 8-11 e. m.

Brunkebergsteatern.

Hos P. J. Rösliö.
Trollhättan.
m. m. m. m.

Victorabiografen,
59 Hornsgatan 59.

General Baden-Powells besök i Sthlm.
m. m. m. m.

OBS. 1½ tim. föreställning!

Hasselbacken.

Ziguenarkapellet Bothé konserterar i
Vinterrestauranten och kafeet till kl.
½ 12 aftonen.

Berns' Salonger.

Amerikanska operasångerskan

Miss TUTHILL.

Fri entré.

BLANCH'S CAFE

I Parken **Italienarna.**
kl. 4-11
I Salongen **Skottarna.**
kl. 4.30-11.30

Jean Claessons Cabaret.

OBS. I Det nya programmet! OBS. I

Kl. 8-10. Entré 1 kr.

Reserverade, numrerade platser kr. 1.50,
efter kl. 10 fri entré.

Hamburger Börs

Middags- & Aftonkonsert

Baumerts Kapell.

Å ROSENBADS

Konsert-Café

sjunger i afton till luta

Sista veckan!

Circus Orlando

I dag Måndag den 18 Sept. kl. 8.15.

OFFENTLIGA NOJEN.

**Världens nordligaste Struts-
farm vid Råsunda.**

beh.
lage
holm
18
hand
måk
St

S

am
ra e
gen)
10 f

C

C
af de
fara
(utar
E

All
OB
läda

Sju
nehål
ligt.
heter

under
nings
Silkes
brog.

Hofhall
ten
BERGB
Favori

Fim
riket

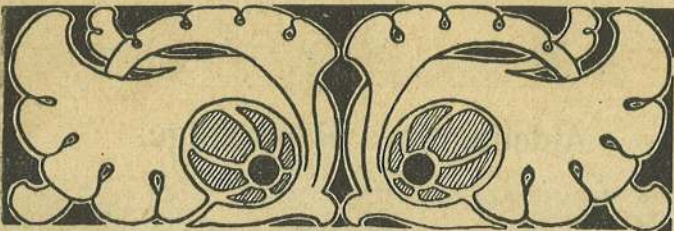
Ant
saker
net af

Nyh
etter 1
25 ohi
100 st
12:—
i frim.
föresko
A. J

P
Storst

56

30
God

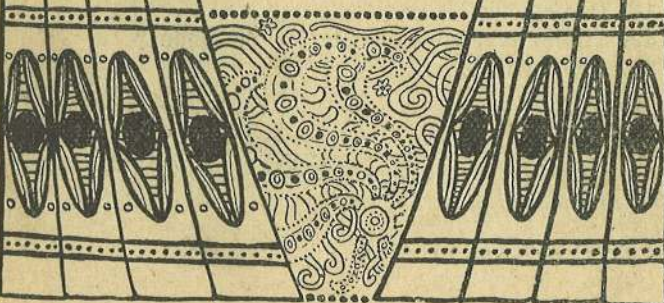
Ungdoms- Synd.

—
**Et Blad af
Kærlighedens Bog.**

—
Dansk Kunstfilm.

—
I den kvindelige Hovedrolle:

Clara Wieth.

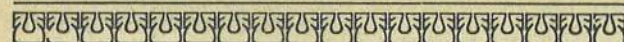
Afdelingernes Rækkefølge.

1. Edgar og Ekspeditricens første Møde.
2. En forelsket Kunde.
3. En Blomsterbuket.
4. Edgar henter Ebba ved Forretningen.
5. En Søndagsudflugt.
6. En hemmelig Visit.
7. Det unge Blod.
8. Tre Maaneder senere.
9. Den ulykkelige Ebba.
10. Hos Lægen.
11. Den sørgelige Sandhed.
12. Ebba skriver til sin Ven.
13. En trist Vandring.
14. Edgar lover at gifte sig med hende.
15. De søger Raad hos Moderen.
16. Geheimeraaden er ubøjelig.
17. Skandalen maa dækkes.
18. Den lydige Søn.
19. Et ufrivilligt Landophold.
20. Geheimeraaden vil købe Sønnen fri.
21. En stolt lille Pige.
22. Afsked fra Forretningen.
23. Edgars Ankomst til Herregaarden.
24. En trofast Veninde.
25. Gemt er ikke glemt.
26. Edgar skriver til Ebba.
27. Geheimeraadens ufine Intrige.
28. Han standser Sønnens Breve.
29. Hvorfor skriver hun dog ikke?
30. Længslen overmander Edgar.
31. Lily allierer sig med Kusken.
32. En brat Afrejse.
33. Alene tilbage.
34. Edgars Hjemkomst.
35. Hvor er Ebba?
36. Edgar opdager Faderens Intrige.
37. Fader og Søn.
38. Et heftigt Opgør.
39. Manden vaagner i Edgar.
40. Alene med sin Sorg.
41. Paa Fødselsstiftelsen.
42. Kærlighedspantet.
43. Døds-Annoncen.
44. Den trøstende Veninde.
45. Gaadens Løsning.
46. Dyrekøbt Lykke.
47. Hvor Sorgen bor til Huse.
48. Det sidste Gensyn.
49. „Glem ikke de Levende for de Døde!“
50. Den nye Moder.

PERSONERNE:

Geheimeraaden..... Hr. Th. Roose (Det kgl. Teater).
 Fruen Fru la Cour.
 Deres Søn, Edgar Hr. Carlo Wieth (Folketeatret).
 Ebba..... Fru Clara Wieth (Dagmar-teatret).

Den rige og højtansete Geheimeraad von Streliz' Søn, Edgar, møder en skønne Dag tilfældigt den lille Ekspeditrice Ebba. De to unge Mennesker fatter straks Interesse for hinanden, de indleder nærmere Bekendtskab, og snart efter er de rigtig

gode Venner. De sværmer sammen i den skønne Sommertid, unge og glade som de er, lidet tænkende paa, at Sommerens sarte Poesi en Dag afløses af Vinterens brutale Prosa.

Forholdet mellem de to unge Mennesker bliver mere og mere intimt, og Resultatet bliver, at Ebba en Dag giver Møde hos sin Ven og grædende betror ham det, han længe har gaaet og frygtet for. Edgar søger imidlertid paa bedste Maade at trøste sin lille Kæreste og lover selvfølgelig — som den Gentleman han er — at gifte sig med hende. Men — ak — han har ikke regnet med sin Faders Bureautratisme, som end ikke Moderens Forbøn kan overvinde. Geheimeraaden afviser paa det bestemtteste enhver Tanke om en Forbindelse mellem hans Søn og den fattige Ekspeditrice, og det lykkes ham ved kloge,

faderlige Ord at faa Sønnen til at forstaa, at det heldigste vilde være, om han for en Tid aflagde Geheimeraadens gamle Ven, Hofjægermester Grüner en Visit.

Med Sorg i Hjertet rejser Edgar ned til Hofjægermesteren, hvis Datter, Lily, en køn, frisk Pige,

rigtig et ægte Naturbarn, i Stilhed sværmer for Edgar, af hvilken Grund hun naturligvis glæder sig umaadeligt til hans Komme.

Imidlertid har Geheimeraaden forsøgt at faa den stakkels Ebba til at afstaa enhver Fordring paa hans Søn ved at tilbyde hende en større kontant Sum,

men hun afviser hans Tilbud med Foragt. Grædende gaar hun hjem og sørger over sin Ven, men en Ulykke kommer sjældent alene. Næste Dag meddeler Ebbas Principal hende, at hun maa søge en anden Plads, da han ikke længere ser sig i Stand til at beholde hende i den Tilstand, hun er i. Dybt fortvivlet

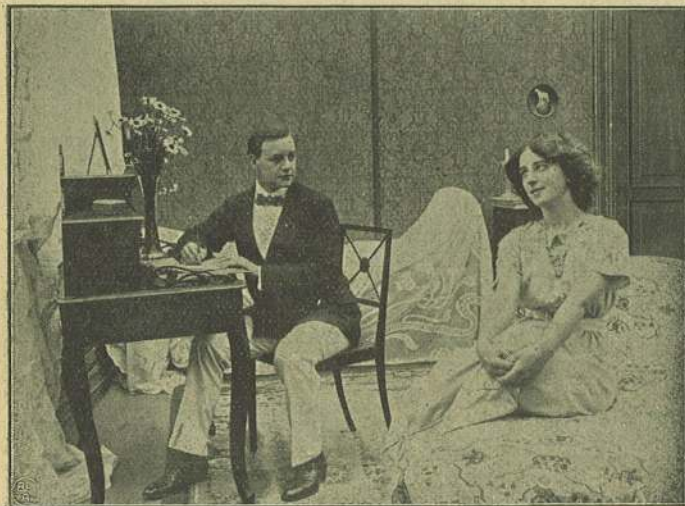
gemmer den unge Pige sig i den store By, med sin Sorg og sin Skam uden at høre et eneste Ord fra ham, for hvis Skyld, hun nu maa lide.

Edgar har dog ikke glemt hende.

Ankommen til Hofjægermesterens har han straks betroet sin gode Veninde Lily sin Sorg, og hun har,

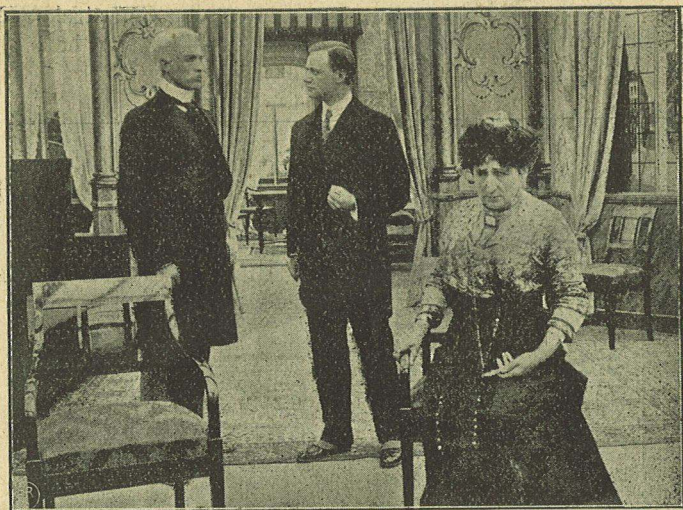
praktisk og fornuftig som hun er, hjulpet ham med Raad og Daad, selv om det har gjort hendes lille Hjerte forfærdelig ondt at høre, at han elskede en anden. Edgar har sendt det ene Brev efter det andet til Handskeforretningen, hvor Ebba var ansat, og hverken han eller Lily kan forstaa, hvorfor hun ikke svarer. De

aner jo ikke, at hun forlængst er jaget bort derfra, og at Geheimeraaden yderligere har truffet den Aftale med Forretningens Indehaver, at denne overleverer ham alle de Breve, som Edgar maatte sende til Ebba.

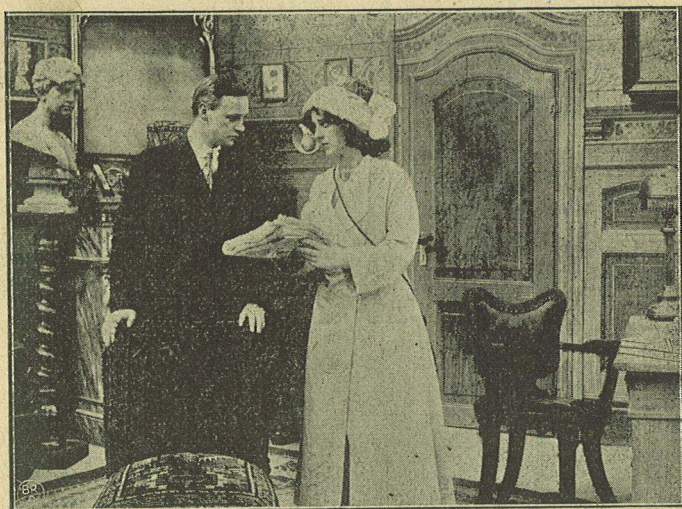
En skønne Dag kan Edgar imidlertid ikke udholde denne Uvished længere.

Han maa ind til Byen for at se, hvad der er bleven af hans lille Kæreste, og hans trofaste Veninde Lily hjælper ham troligt med at slippe

afsted, skønt hun helst havde beholdt ham hos sig.

I Hjemmet vækker hans Ankomst stor Bestyrtelse, men om Ebba kan Forældrene intet sige ham. Han

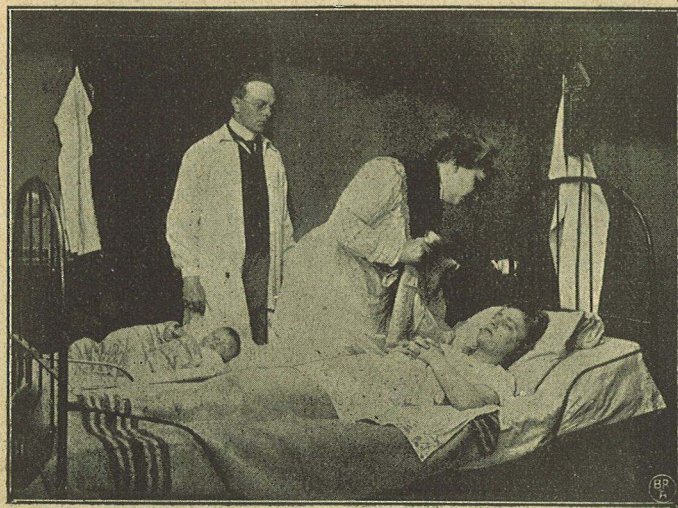
søger alle Vegne — i Forretningen, paa Gader og Stræder — men forgæves.

Ude af sig selv af Sorg sidder han en Dag paa sit Værelse og stirrer sløvt paa Avisens Annoncespalter, da hans Øjne pludselig fanges af en Annonce fra Fødselsstiftelsen.

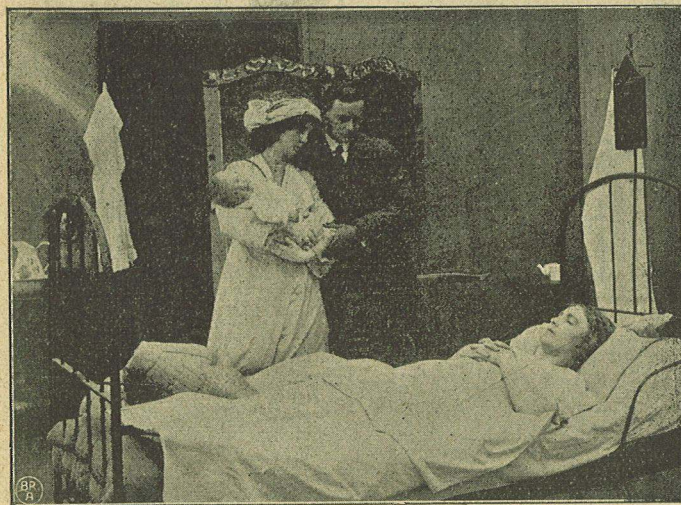
Store Gud! Dette Navn! — Skulde det være muligt?

Fortvivlet griber han sin Hat og vil styrte afsted, da han i Døren møder Lily, hvis Længsel efter ham har drevet hende ind til Byen. De skynder sig begge hen paa Fødselsstiftelsen, men kommer

desværre ikke tidsnok til at se Ebba i Live. Der ligger hun bleg og skøn, og ved Siden af hende ligger i Vuggen det lille Væsen, der tog al hendes

Kraft. Hulkende knæler Edgar ned ved hendes Lig, og saaledes bliver han liggende, indtil Lily, der har taget hans lille Datter op paa Armen, gør ham opmærksom paa, at man for de Døde ikke maa glemme de Levende.

Mildt og kærlig rækker hun ham Haanden og lover ham, at hun skal blive som en Moder for hans Barn.

Da først forstaar han, hvilken uegennyttig og opofrende Veninde han har i hende, og her ved Ebbas Lig lover han, at han skal gøre sig fortjent til hendes Kærlighed.

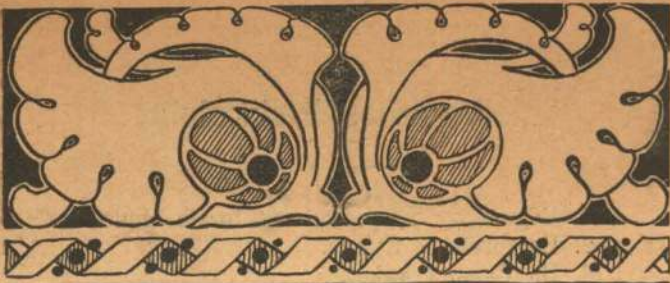

Filmen saavel som dens Plakat- og Program-**Tekst**
o. a. lign. Materiale ejes med absolut Eneret af

A|s Fotorama,

Aarhus — København — Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod Vedkommende.

EXPEDITRICEN

ET BLAD AF
KÆRLIGHEDENS BOG

DANSK KUNSTFILM

I DEN KVINDelige HOVEDROLLE:

FRU CLARA WIETH

PERSONERNE:

Geheimeraaden Hr. Th. Rose
(Det kgl. Teater)
Fruen Fru la Cour
Deres Søn, Edgar... Hr. Carlo Wieth
(Folketeatret)
Ebba Fru **Clara Wieth**
(Dagmarteatret)

I. Rigt. Mon.

Afdelingernes Rækkefølge.

1. Edgars og Ekspeditricens første Møde.
2. En forelsket Kunde.
3. En Blomsterbuket.
4. Edgar henter Ebba ved Forretningen.
5. En Søndagsudflugt.
6. En hemmelig Visit.
7. Det unge Blod.
8. Tre Maaneder senere.
9. Den ulykkelige Ebba.
10. Hos Lægen.
11. Den sørgelige Sandhed.
12. Ebba skriver til sin Ven.
13. En trist Vandring.
14. Edgar lover at gifte sig med hende.
15. De søger Raad hos Moderen.
16. Geheimeraaden er ubøjelig.
17. Skandalen maa dækkes.
18. Den lydige Søn.
19. Et ufrivilligt Landophold.
20. Geheimeraaden vil købe Sønnen fri.
21. En stolt lille Pige.
22. Afsked fra Forretningen.
23. Edgars Ankomst til Herregaarden.
24. En trofast Veninde.
25. Gemt er ikke glemt.
26. Edgar skriver til Ebba.
27. Geheimeraadens ufine Intrige.
28. Han standser Sønnens Breve.
29. Hvorfor skriver hun dog ikke?
30. Længslen overmander Edgar.
31. Lily allierer sig med Kusken.
32. En brat Afrejse.
33. Alene tilbage.
34. Edgars Hjemkomst.
35. Hvor er Ebba?
36. Edgar opdager Faderens Intrige.
37. Fader og Søn.
38. Et heftigt Opgør.
39. Manden vaagner i Edgar.
40. Alene med sin Sorg.
41. Paa Fødselsstiftelsen.
42. Kærlighedspantet.
43. Døds-Annoncen.
44. Den trøstende Veninde.
45. Gaadens Løsning.
46. Dyrekøbt Lykke.
47. Hvor Sorgen bor til Huse.
48. Det sidste Gensyn.
49. „Glem ikke de Levende for de Dødelige“.
50. Den nye Moder.

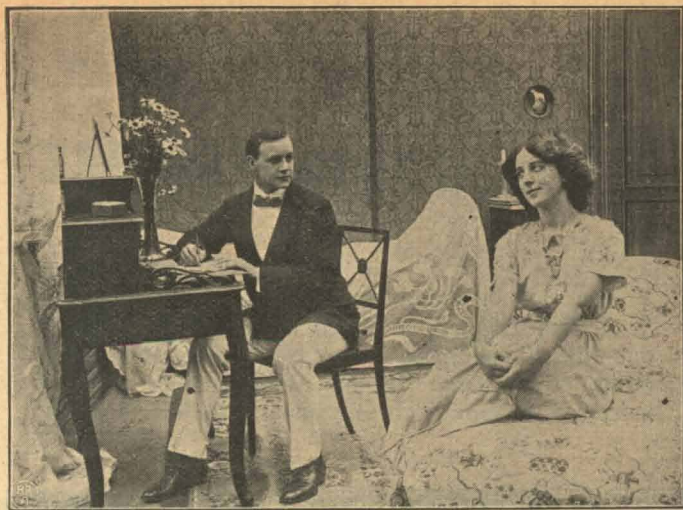
Expeditricen.

Den rige og højtansete Geheimeraad von Strelitz' Søn, Edgar, møder en skønne Dag tilfældigt den lille Ekspeditrice Ebba. De to unge Mennesker fatter straks Interesse for hinanden, de indleder nærmere Bekendtskab, og snart efter er de rigtig

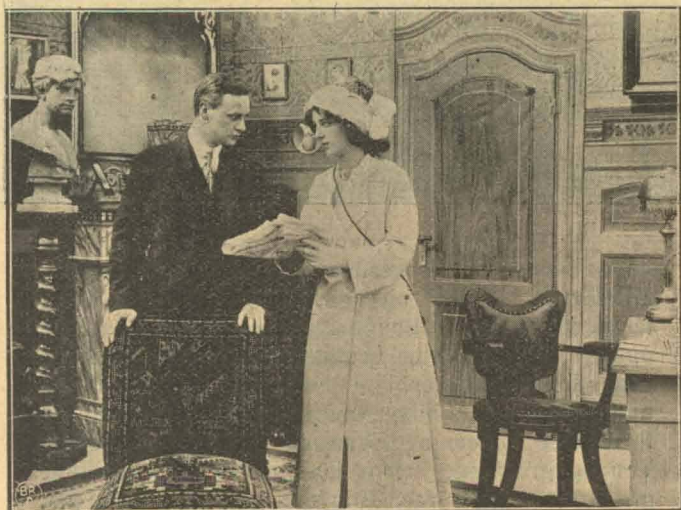

gode Venner. De sværmer sammen i den skønne Sommertid, unge og glade som de er, lidet tænkende paa, at Sommerens sarte Poesi en Dag opløses af Vinterens brutale Prosa. — Saaledes gaar det ogsaa her. — Forholdet mellem de to unge Mennesker bliver mere og mere intimt, og Resultatet bliver, at Ebba en Dag stiller hos sin Ven og grædende betror ham det, han længe har gaaet og frygtet for. Edgar søger imidlertid paa bedste Maade at trøste sin lille Kæreste og lover selvfølgelig — som den Gentleman han er — at gifte sig med hende, men — ak — han har ikke regnet med den faderlige Bureaukratisme, som end ikke Moderens Forbøn kan overvinde. Geheimeraaden afviser paa det bestemteste enhver Tanke om en Forbindelse mellem hans Søn og den fattige

Ekspeditrice, og det lykkes ham ved kloge, faderlige Ord at faa Sønnen til at forstaa, at det heldigste vilde være, om han for en Tid aflagde Geheimeraadens gamle Ven, Hofjægermester Grüner, en Visit. Med Sorg i Hjertet rejser Edgar ned til Hofjægermesteren, hvis Datter, Lily, en køn, frisk

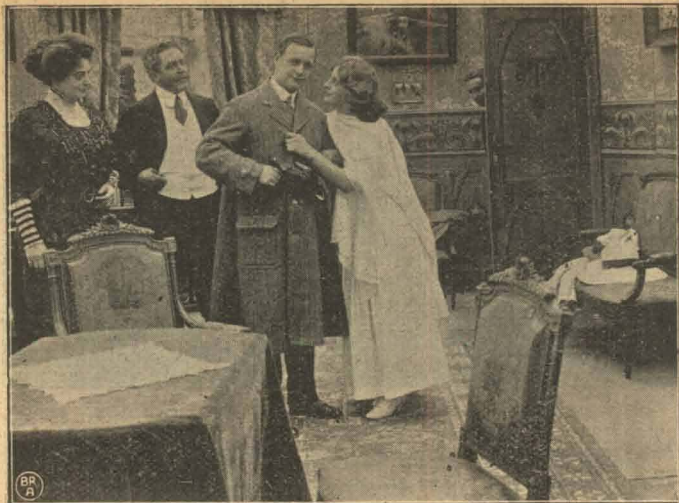

Pige, rigtig et ægte Naturbarn, i Stilhed sværmer for Edgar, af hvilken Grund hun naturligvis glæder sig umaadeligt til hans Komme. Imidlertid har Geheimeraaden forsøgt at faa den stakkels Ebba til at afstaa enhver Fordring paa hans Søn ved at tilbyde hende en større kontant Sum, men hun af-

viser hans Tilbud med Foragt. Grædende gaar hun hjem og sørger over sin Ven, men en Ulykke kommer sjældent alene. Næste Dag meddeler Ebbas Principal hende, at hun maa søge en anden Plads, da hun ikke længere ser sig i Stand til at beholde hende i den Tilstand, hun er i. Dybt fortvivlet

gemmer den unge Pige sig i den store By med sin Sorg og sin Skam uden at høre et eneste Ord fra ham, for hvis Skyld, hun nu maa lide. Edgar har dog ikke glemt hende. Ankommen til Hofjægermesterens har han straks betroet sin gode Veninde Lily sin Sorg, og hun har, praktisk og fornuftig

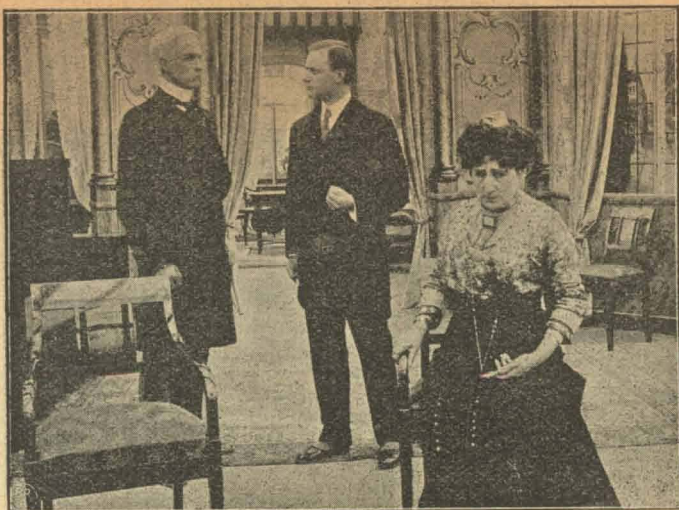

som hun er, hjulpet ham med Raad og Daad, selv om det har gjort hendes lille Hjerte forfærdeligt ondt at høre, at han elskede en anden. Edgar har sendt det ene Brev efter det andet til Handskeforretningen, hvor Ebba var, men hverken han eller Lily kan forstaa, hvorfor hun ikke svarer. De

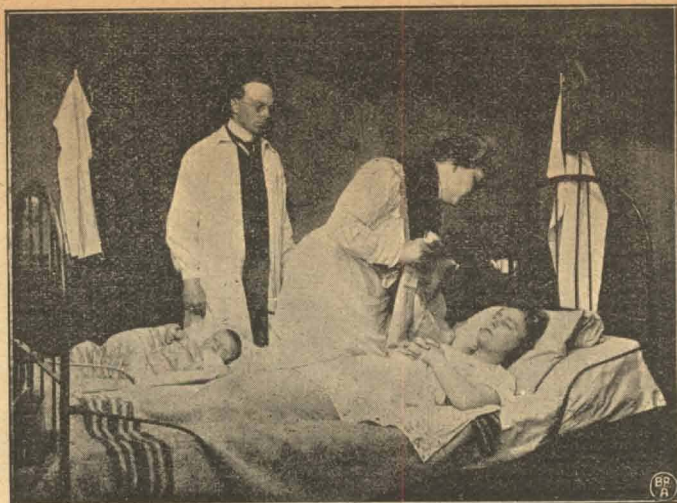
aner jo ikke, at hun forlængst er jaget bort derfra, og at Geheimeraaden yderligere har truffet den Aftale med Forretningens Indehaverske, at hun overlever ham alle de Breve, som Edgar maatte sende til Ebba. En skønne Dag kan Edgar imidlertid ikke udholde denne Uvished længere. Han maa

ind til Byen for at se, hvad der er bleven af hans lille Kæreste, og hans trofaste Veninde Lily hjælper ham troligt med at slippe afsted, skønt hun helst

havde beholdt ham hos sig. I Hjemmet vækker hans Ankomst stor Bestyrtelse, men om Ebba kan Forældrene intet sige ham. Han søger alle Vegne — i Forretningen, paa Gader og Stræder — men for-

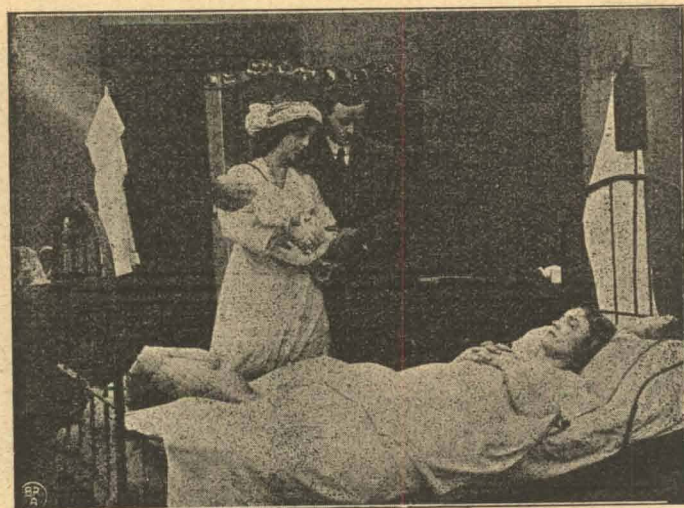
Vuggen det lille Væsen, der tog al hendes Kraft. Hulkende knæler Edgar ned ved hendes Lig, og saaledes bliver han liggende, indtil Lily, der har

taget hans lille Datter op paa Armen, gør ham opmærksom paa, at man for de Døde ikke maa glemme de Levende. Mildt og kærlig rækker hun ham Haanden og lover ham, at hun skal blive

gæves. Ude af sig selv af Sorg sidder han en Dag paa sit Værelse og stirrer sløvt paa Avisens Annoncespalter, da hans Øjne pludselig fanges af en Annonce fra Fødselsstiftelsen. — Du store Gud! Dette Navn! — Skulde det være muligt? Fortvivlet griber han sin Hat og vil styrte afsted, da han i Døren møder Lily, hvis Længsel efter ham har drevet hende ind til Byen. De skynder sig begge hen paa Fødselsstiftelsen, men kommer desværre ikke tidsnok til at se Ebba i Live. Der ligger hun bleg og skøn, og ved Siden af hende ligger i

som en Moder for hans Barn. Da først forstaar han, hvilken uegennyttig og opofrende Veninde han har i hende, og her ved Ebbas Lig lover han, at han skal gøre sig fortjent til hendes Kærlighed.

Filmen saavel som dens Plakat- og Program-**Tekst**
o. a. lign. Materiale ejes med absolut Eneret af

A|s Fotorama,

Aarhus — København — Kristiania.

Ved Misbrug vil der blive nedlagt Forbud og Erstatningskrav blive gjort gældende mod vedkommende.

Olympia Teatern

- Glogatan 1 -

!! Finlands största och modernaste Kinematografteater!!

Program:

Från den 27 Maj t. o. m. den 2 Juni 1911.

1. Ungdom och lättsinne.

Geheimerådet Herr Th. Rose.
Geheimerådinnan Fru La Cour.
Edgar, (deras son) Herr Carlo Wieth.
Sophie Fru Clara Wieth.

Samtliga från det Klg. Teatern och Dagmar teatern.

Den rike och ansedde Geheimerådet von Strelitz's son Edgar möter en vacker dag tillfälligtvis den lilla expeditricen Sophie. De unga fatta genast ett starkt intresse för varandra. De inleda närmare bekantskap med varandra och snart nog äro de riktigt goda vänner. De svärmar tillsammans den vackra sommartiden, utan att tänka på morgondagen och att sommarens lätta poesi en dag kan bytas i vinterns stränga frossa. Så går det också här. — Förhållandet mellan de båda unga människobarnen blir allt mer intimt och resultatet blir att Sophie en dag kan meddela sin vän att det inträffat, som de länge fruktat. — Sophie skall blifva moder. Edgar försöker på bästa sätt trösta henne. — Men ack! Han har icke räknat med den faderliga despotens vilja. Denne säger tvärt nej till sonens giftermål med den fattiga och en lägre samhällsklass tillhörande Sophie.

Fadren öfvertalar sonen att för en tid resa bort samt göra ett besök på hans gamle väns hovjägmästar Gruners egendom. Med sorg i hjärtat reser Edgar och blir på det hjärtligaste mottagen af hovjägmästarens familj och särskildt af deras unga vackra och hjärtegoda dotter Lily, som redan länge svärmat för Edgar. Emellertid har geheimerådet försökt förmå den stackars Sophie att afstå från alla fordringar på hans son gentemot en större summa pengar, men hon har med förakt afvisat honom. Gråtande går hon hem. Men en olycka kommer sällan ensam. Nästa dag meddelar hennes principal att hon ej längre kan kvarstå på sin plats i affären i det tillstånd hon nu befinner sig.

Djupt förtviflad gömmer den unga flickan sig i den stora staden ensam med sin sorg och skam och utan att höra ett ord från honom för hvars skuld hon nu lider. Edgar har dock icke glömt henne. Anländ till hovjägmästaren har han genast anförtrott sin sorg till sin goda väninna Lily och hon har praktisk som hon är hjälpt honom med råd och dåd, trots att det gjort hennes lilla tappra hjärta förfärligt ondt att höra att han älskar en annan. Edgar har sändt det ena brevet efter det andra till handskaffären, men varken han eller Lily kan förstå hvarför hon icke svarar. De ana ju icke att hon för länge sedan är bortjagad därifrån och att geheimerådet ytterligare har mutat ägarinnnn att till sig öfverlämna alla Edgars bref till Sophie. Slutligen uthärdar Edgar icke längre att lefva i ovisshet utan reser hem. I hemmet väcker hans ankomst stor bestötning, men om Sophie kunna föräldrarna intet säga honom. Han söker henne i handskaffären, på gatan, öfver allt, men förgäves. Utom sig af sorg sitter han en dag på sitt rum och stirrar i tidningens annons afdelning då hans blick plötsligt fångas af en annons från barnbördshuset i vilken annonseras efter Sophies anhöriga. Kunde det väl vara möjligt! Förtviflad griper han sin hatt och vill störta ut, då han i dörren möter Lily, som just anländt till staden. De skyndade sig bägge till sjukhuset, men komma dess värre icke i tid att träffa Sophie i lifvet. Hon har just dött.

Där ligger hon blek och skön och vid hennes sida i vaggan ligger det lilla väsen, som tog alla hennes krafter. Snyftande sjunger Edgar ned vid hennes bår och där blir han liggande ända tills Lily, som har tagit hans lilla dotter upp på sin, arm, gör honom uppmärksam på, att man för de döda ej må glömma de levande. Mildt och kärleksfullt räcker hon honom handen och lofvar honom att hon skall bli moder för hans barn. Då först förstår han vilken oegennyttig och uppoffrande väninna han har i henne och vid Sophies läger lofvar han henne att han skall göra sig förtjänt af hennes kärlek.

P. N:o 2058. Firm. Nord film, längd 1170 mtr.

2. Alltför godhjärtad.

Petter, som är en mycket känslig själ, är upprörd över allt lidande. Han gjuter bittra tårar öfver ett krossad fågelbo på vägen och öfver den stekta kycklingen, som hans köksa serverar honom.

Offer för sitt goda hjärta, tömmer han sin portmonnä i tiggarens påse och som själfva St. Martin afklår han sig sina kläder för att dela med dem. En dag då Petter varseblir att han genom sin godtrogenhet blir offer för sin känslighet, lofvar han att förbättra sig. Men han kan icke omskapa sin natur och då han kommer hem, omhändertager han en stackars förlorad hund, som snart passar på att intaga första platsen i hans ungarlschem.

P. N:o 1700. Pathe, 165 mtr.

3. En färd med styrbara luftskeppet „Astra”. Staden Pau och dess omgifningar.

Det är ej många som äro i tillfälle att pröfva nöjet att flyga upp och under motorns gång njuta af det storartade panoramat, som ter sig för ens blickar. Men till all lycka för den som ej själf slipper att flyga finnes det en trollkarl och hans namn är Kinematografen, som kan låta oss följa med i höjden. Kinematograf apparaten har gjort en uppstigning samt bibehållit intryckena af det den sett och nu kan enhvar upplefva känslan af en flygning helt bekvämt sittande i en länstol.

Nu begifva vi oss af. Jorden försvinner under våra fötter. Ännu en stund och staden Pau, genomskuren af floden Gerdas, försvinner. Där se vi de Navarrska hertigarnas stolta torg. Borgens stocka väggar och byggnaderna i staden se ut som lek-sakshus. Men vårt flygskepp står ej stilla, det flyger allt längre och längre och nya perspektiv utvidga sig för ögat.

P. N:o 1676. Firm. Pathe, längd 125 mtr.

4. Det onda uppsätet.

Dramatisk scen af herr Jacques de Choudens.

Spelas af:

M. M. Moenier Onkeln.
Georger Leroy Systersonen.
Mille Sylverre Systersdottern.

En medicine studerande Abert Tourneyr, försättes i trångmål genom älskarinnans fordringar, och försöker förgäves att förskaffa sig peningar af en onkel. Då han anar en brytning får han den grymma tanken, att mörda onkeln. Hans kusin Claudes ankomst förhindrar tillsvidare brottet. Då han återkommer hem får han samvetsqual.

Efter en svår natt kommer Claude att underrätta honom att hans onkel som upprörts af gårdagens scen, är mycket illamående. Den unga mannen beger sig till dennes läger och genom hans goda vård botas den sjuke. Studenten som sålunda godtgjort sin noda afsikt, besvarar Claudes ömhet, som älskade honom utan att han visste det och utan hvilken han hade blifvit mördare.

P. N:o 1702. Firma Pathé, längd 255 mtr.

Föreställningarna börja hvardagar kl. 4 och söndagar kl. 2 e. m. under maj månad.

Entré mellan hvarje nummer oberoende af bestämda tider. Hvarje föreställning varar öfver en timme.

Biljettpris:

Läktaren: 75 p., 50 p., 40 p., 25 p. Parterre: 1:—, 75 p. 50 p.

Olympia Teatteri

- Kluuvikatu 1 -

Suomen suurin ja uudenaikaisin **Elävienkuvienteatteri!**

Ohjelma:

Toukok. 27—2 p. kesäk. 1912.

1. Nuoruus ja kevytmielisyys.

Hovineuvos	Herra Th. Rose
Hovineuvoksetar	Rouva La Cour
Edgar (heidän poika)	Herra Carlo Wieth
Sophie	Rouva Clara Wieth

Jokainen Kuninkaallisesta ja Dagmar teatterista.

Rikkaan ja kunnioitetun hovineuvos Strelitz'in poika Edgar kohtaa eräänä kauniina päivänä sattumalta pienen puotitytön Sophien. Molemmat nuoret mieltäytyvät heti toisiinsa. He tekevät lähempää tuttavuutta ja kohta ovat he oikein hyvät ystävät. He haaveilevat yhdessä kauniina kesä-aikana ajattelematta huomispäivää, ajattelematta että kesän kepeä unelma eräänä päivänä voi muuttua talven ankaraksi todellisuudeksi. Näiden kahden nuoren ihmislapsen suhde käy yhä läheisemmäksi ja seurauksena on se että Sophie eräänä päivänä ilmoittaa ystävälleen että se, jota he kauvan ovat pelänneet on tapahtunut. — Sophie tulee äidiksi. Edgar koettaa parhaalla tavallaan lohduttaa häntä, ja lupaa, kuten ainakin kunnan mies, ottaa hänet vaimokseen. Mutta oi! Hän ei ole ottanut huomioon ankaran itsevaltiaan isänsä tahtoa. Hän vastaa heti kieltävästi eikä suostu poikansa avioliittoon köyhän ja alempaan kansaluokkaan kuuluvan Sophien kanssa.

Isä saa pojan matkustamaan pois joksikin ajaksi, vanhan ystävänsä metsäneuvos Grunerin maatilalle. Suru sydämessään lähtee Edgar sinne, jossa metsäneuvoksen perhe ja erittäinkin näiden nuori, kaunis ja sydämmellinen tytär, Lily, joka jo kauan on ihaillut Edgaria ottavat hänet sydämmellisesti vastaan. Hovineuvos on koettanut suurennalla rahasummalla saada Sophie raukan luopumaan kaikista poikansa lupauksista, mutta hän on ylenkatseellisesti hylännyt sen. Itkien menee hän kotiin. Onnettomuus tulee kuitenkin harvoin yksin. Seuraavana päivänä ilmoittaa hänen isäntänsä että hän ei voi kauvemmin enää pitää paikkaansa sellaisessa tilassa kuin hän nyt on.

Syvästi epätoivoisena kätkeytyy nuori tyttö suuressa kaupungissa yksin suruineen ja häpeineen ja kuulematta sanaakaan häneltä jonka takia hän nyt kärsii. Edgar ei ole kuitenkaan unohtanut häntä. Saavuttuaan metsäneuvoksen luo on hän heti uskonut surunsa hyvälle ystävälleen Lilylle joka, ollen hyvin käytännöllinen, on auttanut häntä kaikenlaisilla neuvoilla, huolimatta siitä kuinka kipeästi se koski hänen uskolliseen pikku sydämeensä kuullessaan Edgarin rakastavan toista. Edgar on lähettänyt kirjeen toisensa perästä käsinkeppaamaan, mutta sekä hän että Lily eivät ymmärrä miksi ei Sophie vastaa. He eivät aavista että hän on jo kauan sitten ajettu pois sieltä ja että hovineuvos on vielä palkannut kaupan omistajan hänelle jättämään kaikki Edgarin kirjeet Sophielle. Vihdoin ei Edgar enää jaksaa elää epätietoisena vaan matkustaa kotiin. Kodissa herättää hänen tulonsa suurta hämminkiä, ja Sophiasta eivät vanhemmat voi sanoa mitään hänelle. Hän etsii häntä käsinkeppausta, kadulta ja kaikkialta, vaan turhaan. Menehtymäisillään suruun istuu hän eräänä päivänä huoneessaan ja tuijottaa sanomalehteen ilmoitusosastoon. Silloin huomaa hän äkkiä erään ilmoituksen lastensynnytyslaitoksesta jossa etsitään Sophien omaisia. Voiko se olla mahdollista! Epätoivoisena tarttuu hän lakkiinsa ja syöksee ulos mutta kohtaa ovesta Lilyn joka juuri on tullut kaupunkiin. He kiiruhtavat molemmat sairashuoneelle, mutta tulevat, sitä pahempi liian myöhään tavatakseen Sophieta. Hän on juuri kuollut.

Siinä makaa hän kauniina ja kalpeana. Hänen vieressään, kätkeyssä makaa pieni olento, joka riisti häneltä kaiken voiman. Nyhykien painautuu Edgar hänen vuoteensa viereen ja siihen jää hän siksi kunnes Lily, joka on ottanut hänen pienen tyttärensä käsivarrelleen, huomauttaa häntä siitä että kuolleitten vuoksi ei saa unhottaa jällelääneitä. Lempeästi ja rakkaudella ojentaa hän hänelle kätensä ja lupaa hänelle että hänestä tulee hänen lapsensa äiti. Silloin huomaa hän kuinka epäitsekäs ja uhrautuva ystävä hänellä Lilyssä on ja Sophien vuoteen vieressä lupaa hän koettaa ansaita hänen rakkauden.

P. N:o 2058. Toim. Nord film, pituus 1170 mtr.

2. Lilian hyväsydäminen.

Petter joka on hyvin tunteellinen, on liikutettu kaikista kärsimyksistä. Hän vuodattaa katkeria kyynelitä nähdessään särkyneen linnunpesän tiellä ja paistetusta kananpoikasesta, jonka hänen keittäjäntänsä hänelle tarjoaa. Hyvän sydämensä uhrina, tyhjentää hän kukkaronsa kerjäläisen pussiin ja itse pyhän Martinin tavalla riisuu hän vaatteet päältään jakaakseen ne köyhien kanssa. Eräänä päivänä huomauttaessaan että hän kaikessa hyvydessään joutuu tunteellisuutensa uhriksi, lupaa hän tehdä parannuksen. Mutta hän ei voi muuttaa luonnettaan ja kun hän tulee kotiin, ottaa hän huostaansa eksyneen koira raukan, joka pian anastaa ensimmäisen sijan hänen poikamieskodissaan.

P. N:o 1700. Pathe, 165 mtr.

3. Matka ohjattavassa ilmalaivassa „Astra”. Kaupunki Pau ympäristöineen.

Moni ei ole tilaisuudessa lentämään ilmassa ja motorin käytössä nauttia suuremmoisesta näköalasta. Mutta kaikeksi onneksi niille jotka eivät itse pääse lentämään on olemassa Elävät Kuvat joidenka avulla istuessamme nojatuolissa tuntuu meistä siltä kun itse olisimme ilmassa.

Nousemme ilmaan. Maa katoaa allamme.

Hetkisen kuluttua näemme kaupungin Pau, jonka halki Gedas joki juoksee. Näemme Navarrska ruhtinaitten komean linnan paksuine seinineen ja rakennuksineen, jotka näyttävät leikkikalutaloilta.

Mutta ilmalaiva ei pysy paikallaan, se lentää ylös edelleen ja uusia näköaloja aukeene meille.

P. N:o 1676. Toim. Pathé, pituus 125 mtr.

4. Pahuuden alku.

Esittäjät:

M. M. Moenier	Setä.
Georges Leroy	Sisarenpoika.
Mille Sylverre	Sisarentytär.

Lääketieteen ylioppilas Abert Tourneyr, joutuu pulaan rakastajattaransa tuhlaavaisuudesta ja koettaa turhaan saada rahoja sedältään. Kun hän aavistaa eroa, palkkahtaa hänen päähänsä murhata setä. Orpanan Claudes'in tulo estää toistaiseksi rikoksen. Kun hän tulee takaisin kotiin, rupee häntä omatunto soimaamaan.

Vaikean yön kuluttua tulee Claude ilmoittamaan hänelle, että setänsä, johon eilisen päivän tapahtuma oli kovasti koskenut, oli hyvin pahoinvoipa. Nuori mies lähtee tämän sairastuvuoteelle ja hyvällä hoidolla parantaa sairaan. Ylioppilas, joka näin on hyvitänyt pahan aikeensa, antaa Claudelle vastarakkauden joka oli hänen tietämättään rakastanut häntä ja jota ilman hänestä olisi tullut murhaaja.

P. N:o 1702. Toim. Pathé N:o 4188, pituus 255 mtr.

Näytännöt alkavat arkipäivisin klo. 4 ja sunnuntaisin klo. 2 i. p. toukokuun ajalla.

Sisäänpääsy joka numeron välillä huolimatta ajasta. Joka näytäntö kestää yli tunnin.

Pilettien hinnat ovat:

Lehteri: 75 p., 50 p., 40 p., 25 p. Permanto: 1: — 75 p., 50 p.

DEN HVIDE SLAVEHANDELS SIDSTE OFFER

eller DEN HVIDE SLAVEHANDEL II

Prod.: »Nordisk Films Kompagni«. Optaget i Slutningen af 1910.

Manus.: Schnedler-Sørensen (?).

Instr.: August Blom.

Kamera: Graatkjær.

Medv.: Clara Wieth (Edith v. Felsen), Lauritz Olsen (Ingeniør Faith), Thora Meincke (Kreolerinden), Otto Lagoni (Mr. Bright), Fru Holger Rasmussen (Ediths Tante), Frederik Jacobsen (Lederen af Slavehandlerbanden), Peter Nielsen (den brutale Bandit).

Premiere: 23. 1. 1911 i Panoptikon-Teatret.

EXPEDITRIGEN

eller UNGDOM OG LETSIND

eller UNGDOMSSYND

Prod.: »Nordisk Films Kompagni« 1911.

Manus.: Lauritz Lauritzen (Lau Lauritzen sen.).

Instr.: August Blom.

Kamera: ?

Medv.: Thorkild Roose (Geheimeraaden), Ella la Cour (hans Frue), Carlo Wieth (Edgar, deres Søn), Clara Wieth (Ebba), Zanny Petersen (Lily), Lauritz Olsen (Lægen), Henny Lauritzen, Elna From.

Premiere 12. 8. 1911 (?) i Panoptikon-Teatret.

Her ser vi saa to danske *Verdensfilm* fra 1911, da det var *os*, der skabte det, der den Gang svarede til »Døden i Junglen« og »Elena og Mændene«. 1911 turde være dansk Films største Aar. *Urban Gad* har med »Afgrunden« fra 1910 vist Vejen, *August Blom* er i 1910 blevet knyttet til »Nordisk« som Instruktør, han vinder en Række Erfaringer med sine første Film og staar i 1911 rustet til at yde sin imponerende Pionerindsats. Den danske Spillefilm er kun *fem Aar gammel* (naar man ser bort fra Forsøget »Henrettelsen«), men den har allerede vundet en relativt stor Modenhed. Udviklingen har fundet Sted med rivende Hast: I Løbet af blot et Par Aar likvideres den pseudopoetiske Teaterfilmatisering. Filmen bliver medrivende melodramatisk, den hører op med at snobbe, den gaar hyppigt direkte løs paa Virkeligheden, Fortælleteknikken forfines, og Spillet bliver mere og mere ægte.

DEN HVIDE SLAVEHANDELS SIDSTE OFFER

»Den hvide Slavehandels sidste Offer« kaldes ogsaa »Den hvide Slavehandel II« og er en Slags Fortsættelse af »Nordisk« »Den hvide Slavehandel«, der havde Premiere i August 1910. Handlingen i den nye Film tager dog ikke Traaden op fra den gamle, men i begge Film er *Lauritz Olsen* Helten. Medens den første Film koncentrerer sig om de Snarer, Slavehandelen lægger for de fattige unge Piger, er det i »2. Serie« en ung Bourgeoisi-Pige, der falder blandt nedrige Kvindeleverandører.

Som De kan læse nærmere om i »Kosmorama 17-18«, var »Nordisk« »Den hvide Slavehandel« en Kopi af Aarhus-Selskabet »Fotorama«s Film med samme Titel. Disse Film er blevet studeret saa indgaaende, fordi de bryder med den tidligere almindelige korte Filmform og baner Vejen for den længere, der er et Skridt hen imod den Form, vi kender i Dag.

At det var klogt at udvide Filmenes Længde fremgaar tydeligt af følgende Citater fra et Brev, *Stæhr* paa »Nordisk« sender til Selskabets Repræsentant i USA den 20. 2. 1911: »Vi har i disse Dage haft en Succes saa stor paa vor 2. Serie af Slavehandelen, at ingen Film nogensinde er solgt i saa stort et Antal i Europa før« ... »... i sådanne (lange) Film kan alt fremstilles i følgerigtig Orden, uden dette hæslende Spil med de astmatiske Ophold, som næsten gør sig gældende i alle kortere Film« ... »Vi er Førstemænd her i Europa med de gode lange Film, og vi har faaet slaat disse saa godt op, at alle europæiske Fabrikanter nu slaar ind paa samme Vej.«

I »Nordisk Films Kompagnis« Korrespondance findes i øvrigt et andet Brev, der er af Interesse ved Studiet af Filmen. Det er fra *Stæhr* til »Fotorama« i Aarhus og dateret 24. 2. 1911. Det hedder her bl. a.:

»Efter Aftale med Herr Snedler-Sørensen (sic!) har vi tilsendt Herr Sagfører Anders Boyer, Horsens, en Erklæring sålydende:

»Vi undertegnede Nordisk Films Co., ved Ole Olsen og Co., af København erklærer herved fra og med d. 23de Januar 1911 at have overdraget Firmaet A/S Fotorama i Aarhus Forfatterretten til, samt Eneretten til Salg og Fremvisning af vor Film »Den hvide Slavehandels sidste Offer« for Kongeriget Danmark, saaledes at dette Firma til enhver Tid har Ret til lovmæssigt at forbyde Fremvisning af enhver Film af ovennævnte Navn, som det ikke selv har leveret til Fremvisning.«

Kan man ikke heraf slutte, at »Den hvide Slavehandels sidste Offer« blev skrevet af *Snedler-Sørensen*? Det vilde passe godt med den Kendsgerning, at han senere bliver Sensationsfilmekspert.

I »Nationaltidende« d. 15. April hedder det bl. a. om »Fotorama«s »Den hvide Slavehandel«: »Den handler ligesom den Roman af Elisabeth Schøyen, hvorfra Emnet og Titlen er laant, om ...«. Det synes altsaa at være en Roman, der er Begyndelsen til de mange Slavehandel-Film.

At »Den hvide Slavehandels sidste Offer« blev optaget i Slutningen af 1910, fremgaar næsten helt sikkert af følgende Citat fra »Politiken« 5. Dec. 1910: »Filmsskuespillerne gør stadig Omegnen usikker. I de sidste Dage har et Selskab af nydelige Damer med hektiske røde Kinder og Herrer med massive Overskæg opereret om Bord paa Malmöbaaden, og igaar satte Forsamlingen vor Naboby paa den anden Side Sundet i Forfærdelse ved at optræde i en Række gribende Situationer, hvori Fru Clara Wieth og Hr. Lauritz Olsen dannede Midtpunktet som ungt Elskerpar.« Der maa her være Tale om Optagelserne af »Den hvide Slavehandels sidste Offer«. Man kan ogsaa læse nærmere om dem i *Clara Pontoppidans* Erindringer 2. Bind Side 30-34.

★

Originaludgaven var *tintet*. Dette kan jeg sige med Sikkerhed, fordi den foreliggende Kopi, som Det Danske Filmmuseum har ladet fremstille efter »Nordisk«s Negativ, oprindeligt var sat saaledes sammen, at de Scener, der i sin Tid blev tintet med samme Farve, sad i Fortsættelse af hinanden. Med Haandskrift staar paa Negativet Farvebetegnelserne – de er naturligvis taget ud af den foreliggende Kopi.

Det har været et meget stort Arbejde at sætte de mange Stumper rigtigt sammen, og vi kan ikke med absolut Vished sige, at hver enkelt Scene sidder nøjagtigt, hvor den

skal. Gang paa Gang ønskede vi, at vi havde haft August Blom (der døde for 10 Aar siden) siddende ved Siden af os under Arbejdet.

Arbejdet gjorde det klart for os, med hvilken Omhu og hvilken ivrig Stræben efter at give den »følgerigtige Orden«, »Den hvide Slavehandels sidste Offer« er iscenesat. Den er i overraskende høj Grad en Mosaik – Scener, der foregaar samtidig, er med Fingerfærdighed klippet ind i hinanden, der anvendes Parallelhandlinger.

Formelt er »Den hvide Slavehandels sidste Offer« ogsaa paa andre Maader interessant. Den morsomme Telefonscene, i hvilken Lærredet er delt op i tre Felter, faar Tilskueren til at tænke paa *Abel Gances* Triptykon og paa Cinemascope-Eksperimenterne i »It's Always Fair Weather«. Blom anvender fikst Panoreringer i den Scene, i hvilken Leve- manden skal paa Søndagsudflugt med Edith og Overfaldet finder Sted. Der er udmærket Flugt over Rejse-scenerne i Begyndelsen, Blom viser i det hele taget Filmen igennem Temposans og Sans for *Bevægelsen*, og selv de voldsomme Rabalderscener er kontrolleret af Logikken. Der er Rester af det gamle pantomimiske Sprog i Filmen, men Blom har tydeligvis gjort meget for at gøre Handlingen klar og let forstaaelig gennem det, der *sker*. I hvert Fald eet Sted er der dog et stødende Brud paa Logikken (det voldte mange Kvaler under vor »Klipning« af Filmen) – Lauritz Olsen kigger paa et lille Hus, hvorefter han kravler op paa Taget af et stort Hus, der ganske givet ikke er det samme. Dette er, hvad man i Dag vilde kalde en *script-girl*-Fejl. Og vi må finde os i, at Malmø agerer London.

»Den hvide Slavehandels sidste Offer« fortæller som saa mange »Nordisk«-Melo-dramaer om den Dæmoni, der lurar paa Menneskene midt i den borgerlige Hverdag. Det er ikke svært at forstaa, at denne »borgerlige Epoke« chokeredes stærkt over denne Dæmoni og skildrede den Gang paa Gang. Særlig krast skildrer Blom det dæmoniske i Scenen med den sadistiske Bandit, der skal til at tæve Edith.

EXPEDITRICEN

Ikke helt saa god som thrilleren »Den hvide Slavehandels sidste Offer« er »Expeditricen«, der i højere Grad vil være et »rigtigt Drama«, men kommer til kort i Skildringen af den mandlige Hovedperson, som er gjort til for meget af en Brik i Spillet. Skønt Lydlighed mod det fædrene Ophav vel den Gang var noget mere almindeligt end nu, er det ikke i Sammenhængen acceptabelt, at Sønnen i »Expeditricen« lader sig koste ud paa Landet midt i Begivenhederne. Alligevel er »Expeditricen« en forbløffende Film for sin Tid.

Den er skrevet af den unge *Lau Lauritzen sen.*, der paa det bevarede Synopsis kalder sig *Lauritz Lauritzen*. »Expeditricen« var vistnok Lauritzens første Filmmanuskript.

Filmen blev i Følge »Nordisk«-Protokollen »Personalet« optaget fra 16. 6. til 23. 6. 1911. Clara Pontoppidan skriver om den i sine Erindringer 2. Bind Side 39 til 41.

»Expeditricen« har den Fordel fremfor »Den hvide Slavehandels sidste Offer«, at dens Miljøbeskrivelse er overbevisende. Man befinder sig ikke i den vage udenlandske Atmosfære, der anvendes saa hyppigt i »Nordisk«-Filmene fra Storhedstiden, man er paa sikker hjemlig Grund, og man anvender med Held *location*-Optagelser. Man benytter sig af de i Tidens Film saa almindelige sociale Kontraster, og man slutter med den næsten obligatoriske Katastrofe. Filmen fortæller os ikke saa lidt om Tidens sociale Struktur – Punkt for Punkt kan man sammenligne med moderne Forhold og konstatere Forskellene mellem før og nu. Det er Linien fra Film som »Expeditricen«, *Sjöström* fører videre og forlener med stærk Følelse i »Ingeborg Holm«.

Af Kvaliteterne i »Expeditricen« bør især fremhæves *Thorkild Rooses* Spil. Man vil huske Rooses udvendige Skurkagtighed i »Den sorte Kansler« og vil nu kunne sammenligne med den Ægthed og Beherskelse, der præger Rooses Spil i »Expeditricen«. Manden er opfattet decideret usympatisk, men der er intet overdrevent eller uforstaaeligt i hans stive og kyniske Konventionalisme, og Masken er effektiv uden at være teatralisk. *Carlo Wieth* spiller i en Række Scener naturligt (og minder

flere Steder paafaldende om Sønnen *Mogens*), men Rollen er som nævnt ikke særlig god. Hvis Hovedpersonen havde været gjort til en slap og karakterløs Fyr, kunde der være kommet Samling paa Helheden, men man har ikke villet give Afkald paa en lækker Helt. Clara Wieth, der den Gang var gift med Carlo Wieth, flirter ikke blot med Manden, men ogsaa med Kameraet – bedst er hun i de alvorlige Afnit. Liv er der bestandigt i hende – ligesom i »Den hvide Slavehandels sidste Offer».

Fra et formelt Synspunkt har især Scenen i Blomsterforretningen Interesse. Man vil se, at medens Personerne i Forretningen bevæger sig i et naturligt Tempo, løber Trafikken uden for helt løbsk. Der er af filminteresserede, som har set Filmen sammen med mig, blevet udkastet følgende Teorier: Man har (maaske for første Gang) prøvet Bagprojektionens Metode. Herfor taler, at Personerne i Forretningen ses som Silhouetter. Bagprojektionsmetoden har skabt uløselige Belysningsproblemer. Grunden til, at Trafikken udenfor bevæger sig i saa hurtigt et Tempo, er, at man har anvendt en meget tidligere Film, der er blevet optaget med betydeligt færre Billeder pr. Sekund. Muligvis har man dog blot kørt Gadepartierne i et forkert Tempo.

Man vil lægge Mærke til, at »Nordisk» paa en Række af Dekorationerne har anbragt sit Varemærke – for at forhindre Fremstillingen af Piratkopier.

★

»Den hvide Slavehandels sidste Offer» og »Expeditricen» viser os, hvor dygtig, initiativrig og entusiastisk Blom var i 1911. Han er her langt bedre end i »Den sorte Kansler» (1912), der blot er rutineret. De to Film siger, at man ikke skal sætte Blom i Baas: Han kunde baade klare den »filmske», spændende thriller-Facon og den i højere Grad paa Teatererfaringer baserede Form med Vægt paa det »kultiveret skuespilleriske». I 1913 udnytter han under Arbejdet med »Atlantis» sin Viden om begge Filmformer og skaber noget meget ambitiøst, der godt kan nævnes i samme Aandedrag som »Ingeborg Holm» og den første »Studenten fra Prag» (som man længe har troet var forsvundet, men som er dukket op i Østtyskland, og som jeg for nylig har haft Lejlighed til at se paa det polske Filmmuseum) fra samme Tid.

Men nu begynder *Filmkunstnernes* Epoke. Den personlige Stil, den personlige Verdensopfattelse, den dybere Erkendelse, Sjælens Egne. Der kan Blom ikke være med. Kunstner i Ordets mest krævende Betydning var han ikke. Men han var en ypperlig Haandværker, en Filmreformatør, en Igangsætter, en Fødselshjælper, en fortræffelig Underholder. Og i 1911 var han som sagt en af de bedste i Verden.

Maj 1957.

Erik Ulrichsen.

[illegible]

Personerne:

Geheimeraaden.....Herr Th. Rose
(Det kgl. Teater)
Fruen.....Fru La Cour.
Deres Søn, Edgar.....Herr Carlo Wieth.
(Folketeatret)
Sophie.....Fru Clara Wieth.
(Dagmar-teatret)

Den rige og højtansete Geheimeraad von Strelitz's Søn, Edgar, møder en skønne Dag tilfældigt den lille Expeditrice Sophie. De to unge Mennesker fatter straks Interesse for hinanden, de indleder nærmere Bekendtskab, og snart efter er de rigtig gode Venner. De sværmer sammen i den skønne Sommertid, unge og glade som de er, lidet tænkende paa, at Sommerens sarte Poesi en Dag opløses af Vinterens brutale Prosa. - Saaledes gaar det ogsaa her. - Forholdet mellem de to unge Mennesker bliver mere og mere intimt, og Resultatet bliver, at Sophie en Dag stiller hos sin Ven og grædende betror ham det, han længe har gaaet og frygtet for. Edgar søger imidlertid paa bedste Maade at trøste sin lille Kæreste og lover selvfølgelig - som den Gentleman han er - at gifte sig med hende, men - ak - han har ikke regnet med den faderlige Bureaukratisme, som end ikke Moderens Forbøn kan overvinde. Geheimeraaden afviser paa det bestemteste enhver Tanke om en Forbindelse mellem hans Søn og den fattige Expeditrice, og det lykkes ham ved kloge faderlige Ord at faa Sønnen til at forstaa, at det heldigste vilde være, om han for en Tid aflagde Geheimeraadens gamle Ven, Hofjægermester Grüner en Visit. Med Sorg i Hjertet rejser Edgar ned til Hofjægermesteren, hvis Datter Lily, en køn, frisk Pige, rigtig et ægte Naturbarn i Stilhed sværmer for Edgar, af hvilken Grund hun naturligvis glæder sig umaadeligt til hans Komme. Imidlertid har Geheimeraaden forsøgt at faa den stakkels Sophie til at - - - afstaa enhver Fordring paa hans Søn ved at tilbyde hende en større Sum, men hun afviser hans Tilbud med Foragt. Grædende gaar hun hjem og sørger over sin Ven, men en Ulykke kommer sjældent alene. Næste Dag meddeler Sophies Principal hende, at hun maa søge en anden Plads, da hun ikke længere ser sig i Stand til at beholde hende i den Tilstand, hun er i. Dybt fortvivlet gemmer den unge Pige sig i den store By med sin Sorg og sin Skam uden at høre et eneste Ord fra ham, for hvis Skyld hun nu maa lide. Edgar har dog ikke glemt hende. Ankommen til Hofjægermesterens har han straks betroet sin gode Veninde Lily sin Sorg, og hun har praktisk og fornuftig, som hun er, hjulpet ham med Raad og Daad, selv om det har gjort hendes lille Hjerte forfærdeligt ondt at høre, at han elskede en anden. Edgar har sendt det ene Brev efter det andet til Handskeforretningen, hvor Sophie var, men hverken han eller Lily kan forstaa, hvorfor hun ikke svarer. De aner jo ikke, at hun forlængst er jaset bort derfra, og at Geheimeraaden yderligere har truffet den Aftale med Forretningens Indehaverske, at hun overleverer ham alle de Breve, som Edgar maatte sende til Sophie. En skønne Dag kan Edgar imidlertid ikke udholde denne Uvished længere. Han maa ind til Byen for at se, hvad der er bleven af hans lille Kæreste, og hans trofaste Veninde Lily hjælper ham fortroligt med at slippe afsted, skønt hun helst havde beholdt ham hos sig. I Hjemmet vækker hans Ankomst stor Bestyrtelse, men om Sophie kan Forældrene intet sige ham. Han søger alle Vegne - i Forretningen, paa

Gaden og Stræder - men forgæves. Ude af sig selv af Sorg sidder han en Dag paa sit Værelse og stirrer sløvt paa Avisens Annoncepalter, da hans Øjne pludselig fanges af en Annonce fra Fødselstiftelsen. - Du store Gud! Dette Navn! - Skulde det være muligt? Fortvivlet griber han sin Hat og vil styrte afsted, da han i Døren møder Lily, hvis Længsel efter ham har drevet hende indtil Byen. De skynder sig begge hen paa Fødselstiftelsen, men kommer desværre ikke tidnok til at se Sophie i Live. Der ligger hun bleg og skøn, og ved Siden af hende ligger i Vuggen det lille Væsen, der tog al hendes Kraft. Huikende knæler Edgar ned ved hendes Lig, og saaledes bliver han liggende, indtil Lily, der har taget hans lille Datter op paa Armen, gør ham opmærksom paa, at man for de Døde ikke maa glemme de Levende. Mildt og kærlig rækker hun ham Haanden og lover ham, at hun skal blive som en Moder for hans Barn. Da først forstaar han, hvilken uegennyttig og opofrende Veninde han har i hende, og her ved Sophies Lig lover han, at han skal gøre sig fortjent til hendes Kærlighed.

NORDISK

NS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

ALLEN LONDON GENOVA

NEW YORK MOSCOW

BERLIN S. W.

FRIEDRICHSTRASSE

Telefon Amt 14 10121

--- 0 0 0 0 0 ---

A/s NORDISK

FILMS-KOMPAGNI

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.

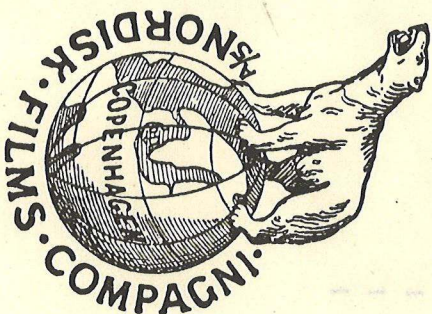
NEW YORK. MOSCOW.

BERLIN S. W.

FRIEDRICHSTRASSE

Telegram-Adr.: "Nordfilm".

Telephon Amt IV 10191.

Jugendsünde

Erscheinungstag: 16. September :: Preis: 1155 Mk.

Von der Berliner Zensur auch für Kinder freigegeben.

NORDISCHE FILMS Co. G. M. B. H. :: BERLIN SW. 48

Direktor: OLE OLSEN

Friedrichstrasse 23

Telegramm-Adresse: „Nordfilm“ :: Fernsprecher Amt IV, 10191.

Jugendsünde.

DARSTELLER:

Der Geheimrat . . . Th. Rose, vom kgl. Theater
Die Frau . . . Frau La Cour
Sohn Edgar . . . Herr Carlo Wieth, vom Folketheater
Sophie . . . Frau Clara Wieth, vom Dagmartheater

Cand. jur. Edgar v. Strelitz, Sohn des reichen und hochangesehenen Geheimrats, betritt eiligst ein Handschuhgeschäft um sich ein Paar neue Handschuhe zu kaufen. Die kleine schöne Verkäuferin Sophie bedient Edgar aufs aufmerksamste und freundlichste. Er ist ganz entzückt von ihrem anmutigen Wesen und ihrer Schönheit. Nach seiner Verabschiedung benützt er die günstige Gelegenheit und sendet ihr ein herrlich duftendes Rosenbukett, wobei er gleichzeitig einen Brief an sie richtet, worin er sie um ein Rendez-vous bittet. Sophie, welche sich auch in Edgar verliebt hat, sagt glückstrahlend zu. Sophie steht bereits wartend am verabredeten Waldweg und pünktlich erscheint auch der Geliebte und behände hilft er ihr in sein Auto. Schöne Partien und ein gemütliches Beisammensein wurden nun des öfteren

wiederholt und beide hatten nur glückliche ungetrübte Stunden zu verzeichnen. Doch wie es uns das Leben oft beweist: Nach dem herrlichen Sommer folgt ein rauher harter Winter.

Das glückliche Verhältnis hatte leider Folgen. Edgar, ein braver edler Junge, wird die Geliebte auch nicht nur in Gedanken im Stich lassen, führt sie vielmehr zu seiner Mutter, um einer Verbindung mit ihr vorzubeugen. Trotz ihrer Entrüstung über das, was was bevorsteht, kam sie dem jungen unglücklichen Mädchen freundlich und warm entgegen. Die arme Sophie ahnte nicht das Unbeugsame des Geheimrates. Er ist entsetzt, als er von diesen Vorfall Kenntnis nehmen mußte und weißt jeden Gedanken von einer Verbindung zwischen seinen Sohn und Sophie kaltblütig ab. Er beschließt nun sofort seinen Sohn zu seinem besten Freund dem Hofjägermeister zu schicken; die arme Sophie aber versucht er mit einer Geldsumme abzufertigen. Um sich jedoch voll und ganz zu sichern, eilt er zu der Dame, in deren Geschäft das junge Mädchen angestellt war und bittet dieselbe, alle einlaufenden Briefe, welche möglicherweise von Edgar sein könnten, zurückzuhalten, dessen Bitte sie auch Folge leistet.

Lilly, die junge Tochter des Hofjägermeisters, welche im Stillen für ihren jungen Gast schwärmt, sieht indessen bald, daß sein Herz krank ist, und da sie seine Vertraulichkeit gewonnen hat, und er ihr seine Ängstlichkeit darüber, daß er immer keine Antwort von Sophia erhält, ausdrückt, hilft sie ihm nach der Stadt zu flüchten. Er geht sofort nach dem Handschuhgeschäft, aber, sagt die Dame, Sophie sei nicht mehr da, und sie weiß nicht, wo sie sich jetzt befinde. Zu Hause kommt es zu einer gewaltigen

Auseinandersetzung mit dem Geheimrat ohne daß Edgar jedoch das geringste dadurch erreicht. Eines schönen Tages sieht er zufällig in einer Zeitung eine Bekanntmachung von der Entbindungsanstalt, worin die Verwandten und Freunde Sophies nachgesucht werden. Voll bangen Ahnungen eilt er dahin und Lilly, die eben zur Stadt gefahren ist, um zu erfahren wie die Sache steht, geht mit ihm. Sie finden die arme, kleine Sophie tot, der Kummer über den Verlust des Freundes hat sie getötet, schwach wie sie war nach der Geburt eines kleinen Mädchens. Lilly versucht Edgar auch in diesen schweren Stunden zu trösten und verspricht, weder ihn noch das Kind, welches jetzt sein ist, zu verlassen.

Sonderabdruck aus No. 30 der „Ersten Internationalen Film-Zeitung“.

Jugendsünde.

Originalrezension von Ludwig Brauner.

Die dänische Filmindustrie, die sich, von Erfolgen begünstigt, an immer schwierigere Aufgaben heranwagt und, was noch bemerkenswerter ist, sie auch glänzend zu lösen versteht, tritt abermals mit einem Film vor die Öffentlichkeit, der einfach als Kabinett-

stück der Filmkunst bezeichnet werden muss. Das Schauspiel, das sich der Liebe Glück und Ende eines jungen Aristokraten zum Vorwurf wählte, ist so geschickt aufgebaut, daß der Zuschauer unwillkürlich den Eindruck hat, einen Roman aus dem Leben in

beweglichen Bildern und Szenen von der weißen Wand abzulesen. Nicht in hastenden, einander überstürzenden, die Handlung verzerrenden Bildern rollt sich das Stück vor den Augen der Zuschauer ab, sondern in logischer, folgerichtiger Verbindung, die das Vorhergegangene und Kommende leicht faßlich macht. Die Mitwirkenden im Stück sind Darsteller, die ihre Rollen kaum besser und lebenswahrer verkörpern könnten. Dazu kommt noch der von keiner Bühnenregiekunst erreichbare schnelle Wechsel der Szenen, der den Schauplatz der Vorgänge ohne zeitraubende Uebergangspausen im Augenblick dahin verlegt, wo ihn der Zuschauer, dem Sinne des Stückes nach, zu sehen erwartet. So arbeiteten hier eine treffliche Schauspielkunst, ausgezeichnete Regietaktik, Bühnenszenen- und Freilichtaufnahmen zusammen, um ein Filmstück herauszubringen, das in allem Ernst verdient, durch alle Kinematographentheater die Runde zu machen. Die Hauptpersonen dieses Filmromans haben sich ersichtlich Mühe gegeben, Haltung und Maske ganz dem Milieu anzupassen, in das die Handlung verlegt ist. Die vornehme aristokratische Mama, die trotz ihres Standesbewußtseins ein verstehendes, fühlendes Herz besitzt, der hartherzige, nur auf das äußere Prestige der Familie bedachte Herr des Hauses, mit scharfen, prägnanten, unnachgiebigen Zügen, der Sohn der Familie, ein lebenslustiger, eleganter junger Mann, den offensichtlich ganz das erste, tiefergehende Liebesabenteuer seines Lebens erfüllt. Dann die kleine, nette Handschuhverkäuferin, deren echte und wahre Liebe zu dem lebenswürdigen Jungedelmann durch das Intrigenspiel des Alten so bitter enttäuscht werden soll. Später die elegante Tochter des Forstdirektors, nach dessen Besitztum der junge Baron verbannt wird, und die dem neuen Hausgenossen eine treue, seine Gedanken erratende und seinen Schmerz mitfühlende Kameradin und Trösterin wird. Schließlich die kleinen Nebenrollen, die ebenfalls guten, für die zuge dachte Charge individuell passenden Akteuren anvertraut sind. Im ganzen, mehr als tausend Meter langen Film, findet sich nichts Gekünsteltes, gewaltsam in den Szenengang Eingreifendes, alles nimmt seinen natürlichen Verlauf, wie ihn aus ihrem Leben jeder normal empfindende Zuschauer und jede gesunde, urwüchsige Zuschauerin kennen. Der Beginn des Liebespielcs und sein Fortgang hat sogar etwas ganz alltägliches. Der junge Aristokrat sieht das Mädchen, zu dem sein Herz in Liebe entbrennt, ganz unromantisch auf der Straße. Die Anknüpfungsversuche sind die

gewöhnlichen. Erst ein Besuch im Laden, ein Handschuhkauf mit liebenswürdigen, knappen Worten, aber vielsagender Augensprache, der übliche Blumenstrauß, die ganz selbstverständliche Einladung zu einer unverbindlichen Spazierfahrt, die späteren intimen Zusammenkünfte in der Wohnung des jungen Mannes, Glück und Liebesschwüre auf beiden Seiten. Dann, nach Monaten, die keimende Frucht der süßen Liebesnächte. Das Mädchen vertraut ihren Zustand dem Geliebten an, der das zu tnn beschließt, was in solchen Fällen Pflicht jedes anständigen Mannes sein muß. Die Mutter ist dem Heiratsplan nicht abgeneigt, und sie übernimmt es auch, dem stolzen Papa die Einwilligung abzurufen. Aber am Widerstand des alten Herrn scheitert der gute Vorsatz. Der junge Herr muß schleunigst verreisen. Die Regelung der peinlichen Angelegenheit zu übernehmen, hat der Alte versprochen. Er ladet die Verführte zu sich und bietet ihr nach nichtssagenden Trostworten eine Abstandssumme an, die von dem Mädchen mit stolzer Gebärde abgelehnt wird. Dann folgen die Szenen des Austritts aus der bisherigen Stellung, jene der Abreise des Geliebten und dessen Ankunft auf dem entfernten Gasthofe, der gelungene Versuch des Alten, mit Hilfe einiger Banknoten die Korrespondenz der beiden zu unterbinden, Schilderungen der verzehrenden Sehnsucht des Verbannten nach einem Lebenszeichen von der Geliebten, die nächtliche Flucht aus dem Hause des Gastfreundes, Rückkehr ins Vaterhaus, peinliche Szenen daselbst und schließlich die zufällige Lektüre einer Annonce, in der Freunde oder Bekannte eines Fräuleins Nielsen nach der Entbindungsanstalt gebeten werden. Die eben zum Gegenbesuch eingetroffene Tochter des Forstdirektors, die um das Gemütsleben des jungen Mannes genau Bescheid weiß, begleitet den Verstörten nach der erwähnten Anstalt, wo beiden das bleiche Todesantlitz der Verlassenen entgegenstarrt. Die junge Dame macht den betrübten schmerz- und reueverzehrten jungen Vater auf den zappelnden Sprößling aufmerksam, und mit dem Kinde im Arm drückt er der neuen Gefährtin den ersten Kuß auf die Lippen. — Alles, was in diesem, es kann nur nochmals wiederholt werden, ausgezeichneten Film-Roman bei überempfindlichen Naturen irgendwie Anstoß erregen könnte, ist so dezent zum Ausdruck gebracht, daß er beim Zuschauer nur den Eindruck hinterläßt, einem Stück von hervorragender künstlerischer Qualität, einem Meisterwerk der Lichtbildliteratur beigewohnt zu haben.

Le fils du riche comte S., Edgar, rencontre par hasard un beau jour la petite vendeuse Sophie. Les deux jeunes gens se sentent immédiatement attirés l'un vers l'autre, ils font plus ample connaissance, et peu après ils sont très bons amis. Les rapports entre les deux jeunes gens deviennent de plus en plus intimes, et le résultat est, que Sophie un jour confie ~~XXXXXXXXXX~~ en pleurant à son ami, qu'elle doit être mère. Edgar essaye cependant de consoler sa petite amie, et lui promet comme un homme d'honneur qu'il est, de l'épouser, mais hélas il n'a pas compté avec les idées de son père que même les prières de la mère ne peuvent sur vaincre. Le comte rebrousse énergiquement toute pensée d'une union entre son fils et la pauvre vendeuse, et il réussit avec des paroles raisonnables et paternelles à faire comprendre à son fils que le meilleur serait qu'il parte pendant quelque temps chez le vieil ami de son père le grand veneur G.

Le désespoir au coeur Edgar part chez le grand veneur, dont la fille Lilly, une jolie jeune fille fraîche, une vraie enfant de la nature aime Edgar en silence ce qui fait qu'elle se réjouit beaucoup de son arrivée.

Cependant le comte a essayé de faire renoncer la pauvre Sophie à son fils, en lui offrant une grande somme d'argent, mais elle repousse son offre avec mépris. Elle retourne à la maison, et pense en pleurant à son ami. Mais un malheur ne vient jamais seul. Le lendemain le patron de Sophie lui annonce qu'elle doit chercher une autre place, vu qu'il ne peut pas la garder plus longtemps dans sa position.

Désespérée la jeune fille se cache dans la grande ville avec son chagrin, et sa honte, sans rien entendre de son ami, à cause duquel elle doit maintenant souffrir. Pourtant Edgar ne l'a pas oubliée. Arrivé à la campagne il confie immédiatement son chagrin à Lilly, et pratique et raisonnable comme elle est, elle l'aide par tous les moyens à sa disposition, même si son coeur à beaucoup souffert d'apprendre qu'il en aime une autre.

Edgar a écrit une lettre après l'autre au magasin où Sophie était employée, mais ni lui ni Lilly ne peuvent comprendre pourquoi elle ne répond pas. Ils ne se doutent pas du tout, que depuis longtemps elle a été chassée et qu'en outre le comte a obtenu du patron de Sophie que celui-ci lui remet toutes les lettres qu'Edgar lui pourrait adresser.

Cependant un beau jour Edgar ne peut plus supporter cette incertitude, il veut aller à la ville pour voir ce qui est devenue sa petite amie, et sa fidèle Lilly l'aide à s'échapper, quoiqu'elle eût préféré le garder auprès d'elle.

À la maison son arrivée produit une grande émotion, mais ses parents ne peuvent rien lui dire quant à Sophie. Il cherche partout, au magasin, dans les rues, mais en vain. Hors de soi-même de chagrin il est un jour dans sa chambre et lit machinalement les annonces des journaux, quand tout à coup ses yeux tombent sur une annonce de l'hôpital de la maternité. Mon Dieu! Ce nom! Sera ce possible? Désespéré il saisit son chapeau et veut s'élancer. Lorsque dans la porte il rencontre Lilly, dont l'ennui de lui l'a conduite jusqu'à la ville. Il court à l'hôpital, mais arrive malheureusement trop tard pour revoir Sophie en vie. Elle est là couchée pâle et belle, et à côté d'elle dans un berceau est le petit être, qui lui a coûté la vie. Sanglotant Edgar s'agenouille auprès d'elle et il reste ainsi longtemps jusqu'à ce que Lilly, qui a pris sa petite fille sur ses bras lui fait remarquer que pour les morts il ne faut pas oublier les vivants. Tendrement et amoureuxment elle lui tend la main, et lui promet qu'elle sera une mère pour son enfant.

Il comprend seulement maintenant, qu'elle amie désintéressée et dévouée, il possède en elle, et devant le corps de Sophie il lui promet de reconnaître son amour.

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: "Nordfilm".

Telephon Amt IV 10191.

